

РЕШЕНИЕ

№ 369

гр. П., 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ЧЕТВЪРТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА

при участието на секретаря Силвия Кирова
като разгледа докладваното от РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА
Административно наказателно дело № 20231230200432 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на А. Л. Г., с ЕГН *****, от /населено място/, против Наказателно постановление (НП) № 23-0314-000105 от 06.03.2023 година на Началник на РУ - П. към ОДМВР - Б., с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 178д от същия закон (ЗДвП), е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 (двеста) лева. С жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на процесното наказателно постановление, издадено в нарушение на материалния и процесуалния закон, поради което се иска и неговата отмяна.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят се явява лично, поддържа депозираната жалба и моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление. В депозирана писмена защита изразява становище по същество чрез анализ на събраните в хода на производството доказателства и релевира допълнителни съображения за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) Началника на РУ - П. към ОДМВР - Б., редовно призован, не се явява, не се представлява. В писмото, с което е изпратена административната преписка е инкорпорирано становище за правилност на наказателното постановление и потвърждаването му.

Районна прокуратура – Б., Териториално отделение - П., редовно призовани, не изпращат представител и не взема становище по жалбата.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи от фактическа страна следното:

На 22.02.2023 г. свидетелят В. И. Г., на длъжност инспектор при ОДМВР Б., РУ П., в присъствието на свидетеля М. А. С., съставил против жалбоподателя А. Л. Г., в негово присъствие, Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 153869, за това, че на 21.02.2023 г. около 18.30 часа на паркинга на търговски обект Магазин „К.“, находящ се в гр. П., ул. „П.п.“, паркира лек автомобил Фолксваген Пасат с номер ***, собственост на А.И. С. от гр. П., ул. „Р.“, като е паркирал автомобила върху място предназначено за инвалиди като няма залепен или поставен стикер за инвалиди. Нарушението е установено посредством публикация в електронно издание, като в акта е отбелязано, че същият е съставен след направена публикация във вестник Струма ком. Авторът на деянието е установен чрез ноторно известна на полицейските служители информация, че процесният автомобил се ползва от жалбоподателя.

При така установеното деяние, актосъставителят възприел, че е нарушена разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, предвиждаща забрана за паркиране на места, определени за хора с трайни увреждания.

АУАН е предявен на жалбоподателя непосредствено след съставянето му - на 22.02.2023 година, който бил подписан без възражения. Срещу така съставения акт в законоустановения 7-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

След получаване на образуваната преписка от Началника на РУ - П. към ОДМВР - Б., на 06.03.2023 г. е издадено обжалваното НП № 23-0314-000105 от 06.03.2023 г. В издадения санкционен акт, от административно-наказващия орган са възприети изцяло фактическите констатации, изложени в акта, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган – чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. На основание чл. 178д от същия закон (ЗДвП), предвиждащ съответното наказание за лице, което, без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, или за превозно средство, приспособено и управлявано от хора с трайни увреждания, на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 (двеста) лева. Обжалваното наказателно постановление е връчено лично на жалбоподателя на 22.05.2023 г. Възражения относно начина и формата на връчване на наказателното постановление не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на Началника на РУ към ОДМВР – Б., РУ П., да издава наказателни постановления за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на

вътрешните работи, видно от който последният е бил оправомощен да издава НП и се явява носител на санкционна власт. АУАН е съставен от компетентно лице – В. И. Г., на длъжност инспектор при ОДМВР Б., РУ П., който безспорно е длъжностно лице и е компетентен да съставя АУАН за нарушения по ЗДВП, видно от приложената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

В хода на съдебното следствие като свидетели бяха разпитани актосъставителят В. И. Г. и свидетелят по съставянето на акта М. А. С.. Свидетелят Г. установява, че актът е съставен въз основа на публикация в медийното пространство и последващо разпореждане на прекия му ръководител за вземане отношение по случая. Последователно изнася, че на следващия ден след публикацията, е извършена проверка на място, където е констатирано, че има обособени паркоместа, определени за хора с трайни увреждания, но не е установен процесният автомобил, нито свидетели на нарушението. Тъй като актосъставителят знаел, че процесният автомобил се стопанисва и управлява от жалбоподателя, който идвал на работа с него, поканил нарушителя да се яви в административната сграда на РУ П. към ОД на МВР Б., където последният заявил, че той управлявал автомобила и тъй като паркирал срещу слънцето, което много му блестяло, не видял, че паркоместото е за инвалиди. Свидетелят е категоричен, че моментът на извършване на нарушението не е установен от полицейските служители, като за дата на нарушението възприели датата на публикацията, а свидетелят по съставянето на акта бил колега, който бил на смяна в момента на съставянето. Собственикът на автомобила не бил поканен за установяване на обстоятелството кой е управлявал МПС-то в деня на нарушението. Свидетелят Г. изнася, че актът е съставен в присъствие на нарушителя, който се запознал със съдържанието му и го подписал. Свидетелят С. посочва, че е свидетел по акта, без да се е запознал със снимковия материал, нито да е установил кой е управлявал процесния автомобил. Единствената информация, с която разполагал свидетелят била, че актът е съставен въз основа на публикация в медия и по разпореждане на началника на районното управление, съгласно което колегата му следвало да състави акт на жалбоподателя, за това, че последният е управлявал автомобила.

Съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните свидетели, т.к. намира, че същите са обективни, еднопосочни и непротиворечиви, кореспондират помежду си и са дадени добросъвестно.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на разпитаните по делото свидетели и от приетите писмени доказателства, които установяват по несъмнен начин възприетата фактическа обстановка, като последователна и логична.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съдът счита, че жалбата е допустима, тъй като е депозирана в срока по

чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и е подадена от легитимиран субект /срещу който е издадено атакуваното наказателно постановление/, при наличие на правен интерес от обжалване и пред компетентния съд /по местоизвършване на твърдяното нарушение/. Съдът приема, че разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения.

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка, относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от посочените от жалбоподателя основания.

Извършвайки служебна проверка за процесуалноправната законосъобразност на атакуваното наказателно постановление, в рамките на правомощията си, съдът обсъди акта първо от формална страна, при което констатира следното:

В настоящия казус, Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – И.А.Т. – Началник РУ към ОДМВР – Б., РУ П., който към дата 06.03.2023 г. е бил оправомощен да издава наказателни постановления, видно от приложената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. АУАН е съставен от компетентно лице – В. И. Г., на длъжност инспектор при ОДМВР Б., РУ П., който безспорно е длъжностно лице и е компетентен да съставя АУАН за нарушения по ЗДвП, видно от приложената Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. Административно-наказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок.

Съдът констатира обаче, че един от основните принципи - за непосредственост, в настоящото административно-наказателно производство е изцяло нарушен, поради което и не може да приеме за доказано по безспорен и несъмнен начин извършване на описаното в АУАН и наказателно постановление административно нарушение.

Безспорно се установи по делото, че свидетелят В. Г., който е съставил АУАН, не е възприел директно и непосредствено извършване на нарушение, изразяващо се в паркиране на автомобил върху място предназначено за инвалиди без водачът да разполага със залепен или поставен стикер за инвалиди, а се е доверил единствено на снимков материал, публикуван в електронното пространство. Свидателят по акта - свидетеля М. С. също не е установил лично и непосредствено релевантни обстоятелства по спора, а именно - фактическото паркиране на автомобила от страна на соченото за нарушител лице, на забранено за това място, без водачът да разполага със съответния стикер, позволяващ му да ползва за паркиране места, предназначени за хора с трайни увреждания. Ако такова паркиране на автомобил на място, обозначено за ползване само от хора с трайни увреждания и то без наличието на съответния стикер, действително е било

извършено на посочената в АУАН и наказателно постановление дата нарушение, по според настоящия съдебен състав е следвало да бъдат положени необходимите усилия за установяване и издирване на конкретни данни и конкретните лица, които да са възприели този факт, респективно са заснели това обстоятелство. Липсата на тази информация поставя в невъзможност и районната инстанция да провери релевантните по делото факти, а именно – кога е извършено нарушението, от кого точно е извършено, при какви обстоятелства и т.н.

Всички събрани по делото доказателства, вкл. и показанията на актосъставителя и свидетеля по акта, установяват по категоричен начин, че проверка по процесния случай е извършена в последствие, в деня, следващ процесната публикация в електронното издание, а констатациите са формулирани на база публикуваните снимки и „самопризнанията“ на нарушителя, твърдени от свидетеля Г.. В тази връзка, изрично в разпоредбата на чл. 116 НПК, намираща субсидиарно приложение в настоящото производство по силата на препращащата норма на чл. 84 ЗАНН, е посочено, че обвинението и присъдата, в случая АУАН и наказателното постановление, не могат да се основават само на самопризнанието на обвиняемия, респективно нарушителя в административно-наказателното производство (ал. 1), като последното не освобождава съответните органи от задължението им да събират и други доказателства по делото (ал. 2).

В административно-наказателната преписка, както и в събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателствени средства, липсват ангажирани от страна на административно-наказващия доказателства, установяващи авторството на деянието, квалифицирано от наказващия орган като административно нарушение, както и такива, потвърждаващи повдигнатото с административните актове (АУАН и НП) административно обвинение.

Напротив, от показанията на актосъставителя – свидетеля Г. се установява, че собственикът на процесния автомобил, паркиран на мястото за инвалиди на инкриминираните дата, час и място, изобщо не е канен на беседа, нито са му снети обяснения касателно водача на собствения му автомобил към датата и часа, сочени в акта и наказателното постановление като дата на нарушението, с цел разкриване на автора на вмененото административно нарушение. Актосъставителят се е позовал на знанието си, че жалбоподателят стопанисва и управлява процесния автомобил, като се е задоволил само с факта, че последният управлявал автомобила, за да се придвижва с него до местоработата си. Не е събрал други данни, които по категоричен начин да установяват, че към инкриминираната дата водач на автомобила е бил жалбоподателят и именно той е паркирал автомобила на място, определено за хора с трайни увреждания, без да разполага със съответния стикер за това.

Доколкото административно-наказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на

физическите и юридически лица, то в тежест на наказващия орган е да установи и докаже при условията на пълно и главно доказване наличието на всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административно-наказателната отговорност, като липсата им води до издаването на незаконосъобразен акт. И тъй като по делото не се доказва по безспорен и категоричен начин, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение, то с обжалваното наказателно постановление административно-наказателната му отговорност е ангажирана незаконосъобразно.

С оглед всичко изложено, съдът следва да постанови съдебно решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление, като неправилно и незаконосъобразно.

Страните не претендират разноси, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0314-000105 от 06.03.2023 година на Началник на РУ - П. към ОДМВР - Б., с което на А. Л. Г., с ЕГН *****, от /населено място/, за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от Закона за движението по пътищата, на основание чл. 178д от Закона за движението по пътищата, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, като неправилно и незаконосъобразно.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – гр. Б. в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – П.: _____